

det ikke var tænkeligt, at man skulde kunne overlade det sammentrædende Rigsraad at bestemme dette Normalbudget første Gang ved Lov, og at det derfor første Gang maatte gives af kongelig Magtfuldkommenhed, eller, om man vil, af ministeriel Magtfuldkommenhed. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig at komme noget i Strid med Begrebet om en constitutionel Forfatning, naar man ved en saa vigtig Sag ikke vil betroe den sammentrædende constitutionelle Forsamling at behandle den og tage Bestemmelse derom ved Lov, men uden videre vil fremtvinge den, og behandle den som en Sag, om hvilken der paa ingen Maade kan diskuteres. Jeg maa bemærke, at den ærede Finansminister under denne Sags Behandling stedse har opstillet finge- rede Modstandere, som han har søgt at slaae af Marken; han har imødegaaet Ting, om hvilke der, saavidt mig bekjendt, Intet er yttret heri Forsamlingen. Uagtet det kunde synes ufornuødent, vil jeg dog udtale, at jeg aldeles ikke henregner mig til disse saaledes opstillede Modstandere. Den ærede Minister paastaar, og med Rette, at Forfæstelsen af Finanslove ikke kan bruges som et Middel til at fjerne et Ministerium, som man ikke har Tillid til, og at det er et unyttigt og uheldigt; for ikke at sige, som han yttrede sig, revolutionairt Middel; men man bruger heller ikke slige Midler, og da England saa ofte er blevet nævnt under disse Forhandlinger, vil jeg minde om, at man der betragter Retten til at nægte Finansloven ikke som et brugbart Middel, men kun som et Skræmmebillede; den er, saavidt jeg erindrer, ikke i flere Menneffealdere kommen til Anvendelse; denne Ret betragtes som Folkets Veto, der ligesaa tidt anvendes

i England, som Kronens Veto. Det er af disse Rettigheder, som saa at sige aldrig benyttes paa nogen af Siderne. Derimod benyttes, og jeg troer, at det er ret gavnligt, Finanslovens Behandling, til at critisere enhver Ministerhandling og til at bringe et hvert Spørgsmaal paa Bane, som for Dels bliffet har almeen Interessse. Det er under Finanslovens Behandling, at de vigtigste og meest indgribende Spørgsmaal komme frem, og det er under den, at man navnlig behandler Spørgsmaalet, om man har Tillid til Ministeriet eller ikke; idetmindste er det meget ofte Tilfældet, uden at man derfor tænker paa at ville standse hele Statsmaskinen ved at nægte Udgifterne. Hos os vilde det være aldeles urigtigt at nægte hele Finansloven; det har engang tidligere været paa Dm tale her, og jeg tog mig dengang den Frihed at gjøre opmærksom paa det Uforsvarlige, der vilde have været i at gjøre et saadant Skridt. Man har jo desuden den ganske simple Udvei, at man kan nægte visse Dele af Finansloven, hvis Nægtelse vil gjøre det umuligt for Ministeriet at regjere. Den ærede Finansminister paastaar, at Grundlovens Paragrapher ere ikke bedre i finansiel Henseende end Forfatningsudkastets, men jeg paastaar, at Grundlovens Bestemmelser i finansiel Henseende have det store Fortrin, at vi aarligt diskutere Finansloven; uden at indlade os paa det, som jeg vil henregne til Normalbudgettet, bliver alt det Dvrigt underkastet en Behandling, som det ikke vil faae i det foreslaaede Rigsraad; der vil kun blive muligt at gjøre en meget ringe Modstand mod Ministeriet under Finanslovens Behandling.